

AZ OEE BUDAPESTI HELYI CSOPORTJA NYUGDÍJASOKKAL FOGLALKOZÓ MUNKABIZOTTSÁGA TEVÉKENYSÉGÉRŐL

A munkabizottságot a budapesti csoport 1980. szeptember 16-i, kibővített vezetőségi ülésén hozták létre. Az eltelt időszakban kifejtett tevékenységünket, valamint a lezárult tapasztalatokat és a további teendőket szeretném összefoglalva ismertetni.

Úgy érzem, külön kell választani tagtársaink közül a) még szellemileg-fizikailag aktív, valamilyen formában, társadalmi vagy gazdasági vonalon továbbdolgozó; b) a már nem dolgozó, de még érdeklődő és különböző (egyesületi) rendezvényekre jární tudó; c) idős kora, betegsége miatt szinte állandóan lakásához, esetleg ágyhoz kötött nyugdíjasokat.

Az elmúlt jó hét hónap alatt elsősorban az utóbbi tagtársainkat kerestük fel a tudomásunkra jutott címek alapján, mert úgy éreztem-gondoltam, nekik van a legnagyobb szükségük erre. Igen sokat segített és tett *Boross György* aranyokleveles erdőmérnök tagtársunk a címek rendelkezésre bocsátásával és a látogatások szervezésével. Kilenc helyre jutottunk el. Látogatásunk során a következő tapasztalatokat szűrtük le:

1. Mindenütt szívesen fogadtak bennünket, még ha váratlanul mentünk is. Az esetleges kezdeti bizalmatlanság a beszélgetés során feloldódott. Örömet jelentett a törődés, hogy meglátogatjuk őket az egyesület részéről, elbeszélgetünk egyesületi, érdekezési dolgokról. Vagyis, hogy nincsenek elfelejtve. Többnyire két fő együtt tett látogatást, mindig úgy szervezve, hogy egyikük ismerőse legyen annak, akit meglátogattunk. Könnyebb úgy beszélgetni, ha közös ismerősökről, közös témákról indulhat, folyhat a szó. Gyorsabban oldódik a kezdeti bizalmatlanság.
2. Amikor már kis anyagi fedezetet sikerült erre biztosítani, szerény ajándékot is vittünk. Ezt továbbra is szükségesnek tartjuk: nem annyira az értéke, inkább a gesztus miatt.
3. A 70—80 év körüli nyugdíjasok nyugdíja általában alacsony: sok esetben 3000 Ft alatt van. A feleségeknek többnyire nincs önálló nyugdíjuk, mert korábban nem volt általános a nők munkavállalása. Így az alacsony nyugdíjból két személy él.
4. Azoknak az idősebb nyugdíjasoknak, akik családi körben: gyermekükkel, unokáikkal élnek együtt, könnyebb az élete, mert segítenek nekik a gyermekeik, unokáik: nincsenek elhagyatva.
5. Találkoztunk olyan idős házaspárral is, aiktől gyermekeik távolabb élnek és nem tudják szüleiket olyan mértékben támogatni, amennyire azoknak erre már szükségük lenne. Gond a bevásárlás, gyógyszer kiváltása, mert alig-alig tudják elhagyni lakásukat. Van, aki kérvényt sem tud egyedül megírni, arra is valakit meg kell kérnie. Ilyen idős nyugdíjasoknak sokat jelentene minden bizonnyal, ha valaki közelükben lakó korábbi munkatárs vagy fiatalabb tagtárs időnként esetleg rendszeresen segítene a bevásárlásban. Bár erre látogatásunk során nem kérdeztünk rá, mert nem akartunk fölöslegesen hiú reményeket kelteni. Ha azonban erre megoldást lehetne találni, szükséges, hogy azt, aki a segítséget, patronálást vállalná, közös ismerős kísérje oda, hogy ne legyenek bizalmatlanok iránta. Ehhez természetesen előzőleg tisztázni kellene, hogy egyáltalán elfogadnak-e segítséget?
6. Szükséges valamilyen módon a meglévőkhöz kívül megtudni azoknak a nyugdíjasoknak a címét is, akiről nem tudunk. Ehhez kérek az egyesülettől segítséget. Gondolok itt a tagdíjlistára, tagtársak ismeretségére, esetleg „Az Erdő”-ben megjelenő felhívásra. Itt említem meg, hogy nem szoktuk megkérdezni attól, akit meglátogattunk, egyesületi tag-e. Alacsony nyugdíj mellett, amikor minden fillér számít, már nem mindig futja, vagy felelőtlenség miatt elmarad a tagdíj befizetése. Mégis méltánytalan lenne emiatt elkerülnünk őket. Hiszen ha „Az Erdő” sem jár nekik, teljesen elszigetelődnek a volt munkaterületükkel kapcsolatos eseményektől, holott örülnek, ha alkalmuk van valakitől azokról hallani.

Ha nem ütközik akadályba, talán lehetne nekik is — egyesületi tagságtól függetlenül — meghívót küldeni a rendezvényeinkre, hogy ha egészségi állapotuk engedi részt vehessenek azokon.

7. Felmerült olyan javaslat, hogy az egyesület évente 1—2 alkalommal meghívhatná a nyugdíjasokat egy kávéra, beszélgetésre az aktív tagtársakkal, módot adva arra, hogy elmondhassák problémáikat, választ kaphassanak az őket érdeklő kérdésekre.

Fentieket összegezve, eddigi tapasztalatom szerint az erdésznyugdíjasok látogatása emberséges, és az aktív erdészek részére etikai feladat is, melyet továbbra is a tőlünk telhető mértékben folytatni és szorgalmazni kell.

Holéczy Gézáné,
a munkabizottság vezetője

Laskagomba-termőtestek a Kiskunhalasi Állami Gazdaság oltott, gyérítési nyárfatuskóin